

Edward se nervózně kousl do spodního rtu, se svráštělým obočím se přinutil odlepit zrak od dvojice za sebou a zaostřil na úzkou cestu, která se klikatila lesem.

„Kdy už tam budeme?“ zakňoural nespokojeně Justin. Vypadal jako pětileté dítě, kterému vzali hračku.

„Měl jsi zůstat doma!“ vyštěkl po něm bratr. Do svých slov vložil všechnu frustraci ze vzniklé situace.

Justin to schytl za Olivera. Utřel rukávem zamlžené okno. Přitlačil nos na sklo a vytřeštěnými očima sledoval skalnaté útesy, na které měl nejlepší výhled.

Najednou kola auta zapadla do hlubokého výmolu.

„To snad není pravda!“ bouchl Edward rukou rozčíleně o volant. „Z toho se jen tak nevyhrabeme.“

V autě nastalo rozpačité ticho. Edward chvíli bezradně seděl bez hnutí, pak si na hlavu nasadil kapuci a vystoupil. Zabouchl za sebou dveře a v hustém dešti několikrát obešel auto. Zkoumal, jak hluboko kola zapadla, a nespokojeně kroutil hlavou.

Nakonec se vrátil do auta. Vytáhl ze schránky na místě spolujezdce mapu a začal ji studovat.

„Co teď?“ ozval se Tom. „Máme vystoupit a auto roztláčit?“

„V tom lijáku?“ zaskuhral Justin s pohledem upřeným na Caroline.

„Je to beznadějně,“ rozhodl Edward. „Auto musíme nechat tady a vydáme se do penzionu pěšky. Podle mapy je to kousek.“

„Necháme tady auto?“ zeptal se nechápavě Bryan. „Jen tak? Na úzké cestě uprostřed lesa?“

„Až přestane pršet a zem vyschne, vrátím se sem pro něj,“ zdůraznil Edward. „Na moc velký provoz to tady nevypadá. Nikomu nebude překážet.“

„Kdo by sem taky kromě nás jezdil,“ poznamenal jízlivě Tom. „Chtěli jsme dobrodružství, tak ho máme.“

„Vytáhněte pláštěnky,“ rozhodl Edward. „Každý si vezme svůj batoh. Zbytek, doufám, přivezu někdy později.“

„Zdá se, že déšť slábně,“ zvolala nadšeně Caroline a pohledem hypnotizovala přední sklo.

„Mám nové tenisky,“ zaúpěl Justin. Měl už po krk té dlouhé, nudné cesty a bratrovy nevráživosti. Edward mu celou dobu dával najevo, že je tady nežádoucí.

Justin už litoval toho, že tolik naléhal, aby ho bratr vzal s sebou. Kdyby zůstal s rodiči, mohl v Brookhavenu navštívit Isabel a strávit s ní stejně jako loni, kdy přijeli na oslavu babiččiných narozenin, několik dní na půdě jejich domu. Oslava se tenkrát nekonala, protože Edwina všechny okamžitě obvinila, že už se nemůžou dočkat, až zemře a oni budou dědit. Justin však s Isabel stačil prozkoumat spoustu zajímavých věcí, které se na půdě nashromáždily od času jejich prarodičů.

„Vezmi si batoh, jdeme!“ zavelel nekompromisně Edward.

Nikdo neprojevoval nadšení. Nejprve si všichni mezi sebou opatrně vyměnili pohledy. Když jim došlo, že není jiné východisko, začali se pomalu oblékat.

Déšť naštěstí konečně ustal. Všichni opatrně vystoupili z auta, vyhnuli se hlubokým výmolům plným bláta a vydali ze zavazadlového prostoru batohy.

Justin se tvářil, jako by ho bolely zuby, Tom se potouchle usmíval, jen Oliver pomohl Justinovi nasadit batoh na záda. Předtím se ale ochomýtal kolem Caroline a nápadně dlouho jí upravoval popruhy červeného batohu.

Vyrazili podél lesní cesty v řadě za sebou jako hejno hus. Edward kráčel v popředí, držel v ruce mapu a tvářil se důležitě.